

Herečka Linda Rybová: Mít vlastní diva

■ S Lindou Rybovou jsme se potkaly v útulné kavárně na Vinohradech ještě před Vánoci. A na obou z nás byl ten předvánoční shon patrný, obě jsme neměly moc času, ale když mluvila o divadle, zářily jí oči a povídala zajímavě a dlouho. Řada přišla ale i na další témata, třeba kde to má v Praze nejraději.

Petra Důrková

Začnu Prahou. Tady jste se narodila, které místo máte nejraději?

Narodila jsem se v Podolí, pak jsem chvíli bydlela ve Strašnicích, to si moc nepamatuju. Když jsme se přestěhovali do Podolí, byly mi asi čtyři roky. Prožila jsem tu krásné dětství. Podolí je pro mě tedy číslo jedna, ale mám pocit, že se ta čtvrt' vůbec nehýbe, zdá se mi, že od revoluce s tím nikdo nic neudělal. Základ je pěkný, ale to ostatní, s tím nikdo nic nedělá, s tím nejsem spokojená. Ráda mám ještě sousední Braník. Jsou to dobrá místa blízko centra, která mají jiný ráz než centrum, jsou to vilové čtvrti s krásnými, starými domy se zahradami a jsou kopcovité, to se mi líbí.

Obdivuji Vyšehrad, Petřín, Malou Stranu a Staré Město kolem Haštalského náměstí. Je to v absolutním centru a přitom tam nikdo nechodí. Miluju i nábreží, Podskalí komplet. Víc „naši“ stranu než smíchovskou, protože tu tolik neznám. Taký Grébovku a Vinohrady, baví mě, jak jsou tu stavěné domy, bydlíte naproti a mezitím je dvůr, co vypadá jak malý park. Tím, že jsem vyrostla v činžovní vile, to mám hrozně ráda, na paneláky nejsem, ale chápu, že to někomu vyhovuje.

Zmínili jste Náplavku, která v posledních letech ožívá, chodíte na trhy?

Ano, nejčastěji na Tylák, Jiřák, teď toho je naštěstí všude plno. Ve všech velkejch městech nábreží žijou nejmíň, ale u nás je to pořád mrtvý, jen ten hipsterskej kousek žije, jinak nic, nevím proč.

Z Prahy jste se před časem odstěhovala, proč jste se vrátila zpět?

Odchod nebyl z nenávisti,

spíš šlo o takový období, kdy mě bavilo být úplně mimo, mám ráda samoty, ta místa, co se mi líbí v Praze, jsou taky osamělý. Děti začaly chodit do školy a s naším povoláním to nešlo. Jezdili jsme třikrát denně 35 kilometrů tam a zpět a to už bylo moc. Já mám Prahu ráda a vždycky jsem měla. Když v ní člověk nebydlí, tak se mu po ní stýská. Když se vracím, cítím radost, že jsem doma. Mám ráda různé pohledy, jak svítí nábreží, Hrad v noci... Ráda projíždím Prahou.

Předjeme teď k umění, ale nezačala bych herectvím, ale baletem...

Na balet jsem chodila jen od 4. do 8. třídy a pak sem udělala zkoušky na hereckou konzervatoř, od prváku jsem šla

„

Naše hry nejsou takový přímočarý „řechtandy“

na herectví. Moje první vjemy divadla se motají kolem baletu, v šesté třídě jsme tančili ve Státní opeře, to jsem byla první na jevišti. Ta hudba, podlaha, jak to tam vonělo, to mně učarovalo. Od té doby ale už balet nic.

Co byste řekla třeba na nabídku ze StarDance?

To by nešlo. Mám divný styl tance, takovou kombinaci klasického baletu a punku. Společenský tanec je něco jiného, i když ráda tancuju.

Proč jste se rozhodla pro herectví?

V sedmé třídě jsem zjistila, že balet není úplně pro mě, je to strašně náročný, pro mě strnulý, ten svět, co je kolem, je moc dospělej a ambiciózní, ani jednu z těch věcí nemám v sobě. V osmé třídě jsem začala točit první film a nějak jsem cítila, že ten způsob vy-

HERBÁŘ. Oblíbený pořad vstupuje už do čtvrté sezony. foto: archiv ČT.

jadřování je pro mě přirozenější než klasický balet.

Co vás nejmíň zaměstnává?

To má různé etapy, když zkouším, tak divadlo, to je pak denní

záležitost, většinou každý večer hrajete. Teď to byla taková přezaměstnanost, propojení třech dočasných aktivit. Dotácel se Herbář 3, do toho točím seriál pro Primu a ještě Básníky 6 – Básníci čekají na zázrak a pořád samozřejmě hraju divadlo. Září, říjen a část listopadu bylo hodně náročné.

Jak se „přepínáte“ mezi rolmi?

Občas si říkám – teď jsem jako za co? Každá postava má nějaký styl, je to hrozně zábavný, ale musíte na to mít energii a někdy, když je toho moc, ztrácím se. Člověk se o sebe musí psychicky starat a nesmí si to tolik pouštět. Pořád si zahráváte s emocemi a myšlenkami. Neříkám, že trpím, ale poslední dobou se mi stává, že si nejsem jistá, kde se nacházím, když mezi tím nemáte ty chvíle, kdy jste jen sám sebou.

Kromě hraní jste i spoluzakladatelkou divadla Verze. To musí být také náročné...

Spíš spoluzakladatelkou divadla Verze. Vzniklo to tak, že se sešli lidi, co spolu lidsky a umělecky konvernují. Je to asi tři roky, kdy jsme zkoušeli Tři verze života a chtěli jsme to hrát já s Davidem Prachařem, mým mužem, a Janou Janěkovou a jejím mužem Igorem Chmelou a režisérem Tomášem Zielinským, to nás zajímalo, našli jsme si to sami. Hráli jsme to v divadle Palace a hrozně nás to bavilo, ideální spolupráce, tak jsme si říkali, že bychom chtěli hrát něco dál. Aby to bylo trochu, jak chceme my, a s lidmi, co máme rádi. V tomhle věku už máte okruh přátel vyhraněný, víte, kde se chcete pohybovat. Našli jsme produkční Mirku Adamovou a založili jsme divadlo Verze. Budeme hrát věci, co se líbí nám a jsou stravitelný pro lidi. Nechtěli jsme dělat typický komedie, zájezdovky, které by nás nebavily, kvůli tomu bychom divadlo nezažili. Vzniklo představení Úča musí pryč, taková sonda do dnešního školství. Když

